

[Chr. J. Hansen.]

Det står der, såvidt jeg kan se, ikke noget om; men jeg går ud fra, at det er en af de ændringer, som må opretholdes.

Det andet ændringsforslag, som blev stillet af landbrugsministeren og tiltrådt af folketingsudvalgets flertal, går ud på, at landbrugsministeren kan fastsætte overgangsbestemmelser med hensyn til gennemførelsen af lovens § 2, herunder at det hidtil gældende afregningsystem fortsat skal kunne anvendes sideordnet med det i stk. 7 fastsatte, dog ikke udover 1. april 1957. Her fastsættes altså en overgangsperiode på fem år, indtil 1. april 1957. Når man kender eksportorganisationernes og producenternes ønsker, er det så ikke en temmelig lang overgangsperiode at fastsætte?

I det andet høje ting har man været enig om lovforslagets gennemførelse, og jeg tror også, vi let kan blive enige her ud fra det synspunkt, at det er i landets interesse at få den bedst mulige eksportvare frem.

Grue-Sørensen: Efter den indgående behandling, dette lovforslag har været underkastet i det udvalg, som har været nedsat i det andet høje ting, kan der såvidt ikke være anledning til her at give nogen særlig indgående redegørelse for lovens enkelte bestemmelser, men der er dog visse ting, som jeg finder anledning til at fremdrage.

Det, som er kernen i denne lov, er bestræbelserne for at forbedre æggenes kvalitet, vel særlig af hensyn til eksporten, men forøvrigt også af hensyn til hjemmemarkedet. Hvis der konstateres mangler ved æggenes, sker der fradrag; man finder tilbage til rette vedkommende, nemlig producenten, og foretager et fradrag i prisen.

De af folketingsudvalget foreslåede ændringer, som nu er vedtaget, tager netop sigte på dette, idet ordningen fremtidig bliver denne: afregningen til producenten finder først sted, efter at leverancen af æg er indvejet og kvalitetsbedømt. Som det foregår nu, sker der faktisk to afregninger: først en afregning, som om leverancen af æg var af prima kvalitet; hvis der så ved kvalitetsbedømmelsen konstateres visse mangler, sender man producenten en regning på et fradrag gennem hans ægmodtager, som regel en købmand eller brugsforeningsuddeleer. Denne må så, for ikke at ødelægge det gode forhold til sin kunde, meddele ham det ubehagelige fradrag så lemfældigt som muligt og kræve fradraget betalt. Såvidt

jeg kan se, er det først den ene vej og så den anden vej; det kan vist ikke være særlig hensigtsmæssigt. Som lovforslaget nu er vedtaget i folketinget, bliver der kun een afregning, og den sker, efter at indvejning og kvalitetsbedømmelse har fundet sted. Jeg vil gerne fremhæve, at det er en form, som er i fuld overensstemmelse med, hvad producenter af danske landbrugsprodukter iøvrigt er vant til på andre områder. At en sådan afregningsform, hvorved man går tilbage til producenten, må være den rigtige, skulle egentlig synes så nærliggende. Folketingsudvalget har imidlertid foreslået, og folketinget har vedtaget en tilføjelse til § 4, stk. 1, hvorefter landbrugsministeren kan fastsætte overgangsbestemmelser med hensyn til gennemførelsen af lovens § 2, også således at det hidtil gældende afregningsystem skal kunne anvendes sideordnet med det i § 2, stk. 7, fastsatte — den enkle og nye afregningsform, som skal tilstræbes —, dog at disse to afregningsformer ikke kan anvendes sideordnet længere end til 1. april 1957, altså i fem år. Bestemmelsen om, at de to afregningsformer kan anvendes sideløbende i fem år, er, såvidt jeg kan se, en bestemmelse for dem, som vil forhale fremskridtene, og jeg må for min part sige, at jeg synes, det er en temmelig lang frist.

Der er en anden ting, jeg ønsker at fremhæve i denne forbindelse, og det gør jeg ud fra den kendsgerning, at udformningen af lovforslagets § 2, stk. 7, om den nye afregningsform er i fuld overensstemmelse med en udtalelse, som blev fremsat af et udvalg bestående af repræsentanter for De samvirkende danske Landboforeninger, De samvirkende danske Husmandsforeninger og Danmarks Fjerkræavlerforening. Jeg tager disse tre organisationer som udtryk for langt, langt den væsentligste del af producenterne, og når repræsentanter for disse producenter har givet tilslutning til denne afregningsform, er det i alt fald givet, at det ikke er producenterne, som er modstræbende eller vil forhale fremskridtene på dette område.

Ligesom andre fødemidler er æg meget ømfindtlige for påvirkninger af forskellig art, og spørgsmålet er, om en kvalitetsbedømmelse alene overfor producenterne er tilstrækkelig til at sikre en fin eksportvare.

Jeg tænker i denne forbindelse særlig på de ret store kvanta æg, der konserveres på en eller anden måde; de kan jo under den behandling og den oplagring, som finder sted, undergå en vis forringelse, skjulte fejl kan komme til syne. Men man kan vel gå ud fra, at der for disse konserverede æg er